

HỒI 39

Thân pháp Vô Ảnh Mê Tung của Trình Lập Dân vốn dĩ độc bộ võ lâm, nhanh nhẹn tuyệt luân, nhưng Hăng Nguyên Cát cũng chẳng phải là kẻ tầm thường, và vết hàn quang ấy lại là kiếm khí được ngưng tụ bởi mấy mươi năm chân lực nội gia của lão, nên tốc độ còn nhanh hơn thân pháp của Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân chợt cảm thấy sau ót hàn khí buốt xương, tiếng rít kinh người, bất giác giật mình kinh hãi, song chàng đã trót cam kết nhường đối phương ba chiêu, lúc này dĩ nhiên chẳng thể xuất thủ chống đỡ, mà vết kiếm khí của đối phương chỉ còn cách yếu huyệt Ngọc Chấn của mình chỉ cùng một tấc, bất luận lách người hay tung mình đều khó thể tránh khỏi, cách tự cứu duy nhất là đành phải hủy bỏ lời hứa, ra tay chống đỡ mà thôi.

Tình thế kinh hiểm ấy đã khiến Trình Chí Hoằng với Hồ Băng Ngọc con tim cơ hồ lên đến cổ họng. Nhưng ngay trong khoảng khắc nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc ấy, chỉ thấy Trình Lập Dân lẹ làng thụp người xuống, như đột nhiên thấp đi hơn thước, tránh khỏi một đòn trí mạng chỉ trong gang tấc, đồng thời lách nhanh sang trái, ra xa tám thước.

Hăng Nguyên Cát tuy không ngờ đối phương lại với sức cốt công tránh khỏi đòn trí mạng của mình, nhưng lão đã liệu trước, chiêu này của mình chưa chắc đã đắc thủ.

Do đó, Trình Lập Dân người chưa dừng lại đã thấy hàn quang lấp loáng, hệt như một chiếc lưới tròn hai trượng phủ chụp đến...

Đó chính là ba tuyệt chiêu bảo mệnh “Liên hoa cửu phẩm”, “Thụ quang nhất tuyến” và “Thiên võng thân trương” trong Đại La Kiếm Pháp mà Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát đã học được của Bách Lý Vân và cũng chính là một trong số tuyệt học của Huyền Ba Trì.

Lão ma này chỉ sợ ba chiêu kiếm pháp ấy vẫn chưa thể lấy mạng đối phương, nên ngay khi thi triển chiêu thứ ba “Thiên võng thân trương”, ngoại trừ vận hết toàn bộ chân lực tăng cường uy lực của chiêu kiếm ấy, tay trái với thủ pháp “Mãn thiên hoa vũ” tung ra một nắm Bạch hổ đinh tẩm độc chuyên phá chân khí nội gia, dụng tâm và thủ đoạn thật quá độc ác bỉ ổi.

Tuyệt học của Huyền Ba Trì vốn riêng biệt một cõi, kỳ diệu khôn lường, mặc dù Hăng Nguyên Cát công lực giới hạn, chưa thể phát huy hết uy lực của ba tuyệt chiêu ấy, nhưng Trình Lập Dân bị lâm vào tuyệt cảnh, nếu vẫn không ra tay chống đỡ thì thật quá nguy hiểm.

Hồ Băng Ngọc thấy vậy, vội hét to:

- Dân đệ, đối với lão tặc bỉ ổi này, đệ còn giữ lời...

Nhưng nàng chưa dứt lời, thân người Trình Lập Dân như bị trúng ám khí ngã ngửa ra sau, khi còn cách mặt đất chừng năm tấc, vọt ngược ra xa hơn ba trượng, không hề dừng lại, một tay chỏi trên mặt đất, vọt ngược trở về, đứng lên cách Hăng Nguyên Cát chừng một trượng, cười lạnh lùng nói:

- Ba chiêu đã hết, đã đến lúc ngươi nộp mạng rồi! Lão tặc, trả cho ngươi Bạch hổ đỉnh tẩm độc trước đây!

Trong khi nói, áo dài tím không gió tự phồng lên, mười mấy mũi Bạch hổ đỉnh cắm trên vạt áo mạnh mẽ còn hơn dùng tay ném ra, nhanh như chớp bay về phía Hăng Nguyên Cát.

Hăng Nguyên Cát vừa thấy đòn sấm sét chắc chắn đắc thủ của mình lại bị đối phương dễ dàng tránh khỏi, sớm đã hồn phi phách tán, lúc này thấy Bạch hổ đỉnh tẩm độc của mình lại bị thần công vô thượng của đối phương hút dính trên áo và bắn ngược trở về, bất giác khiến lão tay chân quỳnh quáng.

Nhưng ngay khi lão vừa dùng kiếm gạt bay những mũi Bạch hổ đỉnh, Trình Lập Dân đã cất tiếng huýt dài như rồng ngâm, tung mình lên cao hơn năm trượng, bóng tím nhấp nháy, lao bổ vào Hăng Nguyên Cát, lớn tiếng quát:

- Lão tặc, ngày báo ứng của ngươi đã đến...

Trong tiếng quát, ngọn phi lao trong tay rung động, tiếng sấm gió vang rền, hết như là đông tố ập đến.

Hăng Nguyên Cát trong cơn tuyệt vọng, theo bản năng sinh tồn vẫn thi triển tuyệt chiêu bảo mệnh "Thiên võng thân trương", hy vọng có thể may mắn thoát chết.

Nhưng chiêu tuyệt kỹ Huyền Ba Trì chưa luyện đến nơi đến chốn ấy của lão, khi Trình Lập Dân chưa hoàn thủ còn chẳng làm gì được chàng, huống chi lúc này Trình Lập Dân đã thi triển tuyệt chiêu "Lôi lệ phong hành" có uy lực hơn hết trong Phong Lôi Tam Thức do

Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên bỏ ra tâm huyết cả đời nghiên cứu sáng chế, lão làm sao có thể chống đỡ nổi?

Do đó, kiếm chiêu của lão vừa thi triển, những cảm thấy cương khí từ ngọn phi lao phát ra chẳng khác nào một thanh bảo kiếm, chẳng những xuyên thủng màn kiếm dày đặc của mình, mà còn áp lực xung quanh nặng như núi đá, trong tiếng sấm gió vang rền, lão chưa kịp nghĩ đến cái chết, đầu đã lìa khỏi cổ.

Trình Lập Dân thờ thần vút ngọn phi lao trong tay xuống sông, Trình Chí Hoàng đã nước mắt ràn rụa cúi xuống dùng giấy dầu bọc lấy thủ cấp của Hạng Nguyên Cát, sau đó vỗ vai Trình Lập Dân nói:

- Dân nhi, phụ thân đã chịu...

Trình Lập Dân hai mắt ngập lệ, mặt co giật một hồi, nghẹn ngào nói:

- Phụ thân...

Rồi không sao nói tiếp được nữa.

Vâng! Trong hoàn cảnh này chàng còn nói gì được nữa?

Trình Chí Hoàng cố nén niềm khích động trong lòng nói:

- Dân nhi, ngươi đã hoàn thành tâm nguyện bấy lâu của phụ thân, giờ hãy khẩn vái vong linh của tổ phụ ngươi trước đi nào!

Dứt lời, đã hướng về phía tây nam quỳ xuống trước, Trình Lập Dân theo sau quỳ xuống bên cạnh, Hồ Băng Ngọc cũng không tự chủ được, quỳ xuống bên cạnh người yêu.

Trình Chí Hoàng trước tiên nhắm mắt khẩn một hồi, sau đó với giọng vừa vui sướng lại vừa đau xót nói:

- Phụ thân, huyết thù của lão nhân gia đã được tôn nhi của người báo phục, không bao lâu nữa bất hiếu nhi sẽ cùng tôn nhi và tôn tức bá tử phần mộ của lão nhân gia, xin lão nhân gia trên trời cao linh thiêng phò hộ cho tôn nhi và tôn tức của người...

Khẩn xong, quay sang Trình Lập Dân nói:

- Dân nhi, ngươi đã gặp mẫu thân lúc nào vậy?

Trình Lập Dân thoáng ngớ người:

- Hải nhi đã gặp mẫu thân lâu lắm rồi, nhưng lúc ấy chưa biết lão nhân gia ấy chính là...

Trình Chí Hoằng giật nảy mình:

- Lâu lắm rồi ư?

- Vâng!

- Vậy sao ngươi biết thân thế của mình? Và làm sao biết được phụ thân đến đây đêm nay?

- Đó là do một vị tiền bối Bách Liễu sư thái...

Nói đến đó, chàng chợt động tâm, "Ồ" lên một tiếng, quay sang Hồ Băng Ngọc nói:

- Ngọc tỷ, Bách Liễu sư thái đâu rồi?

Thì ra vì tình huống quá khẩn cấp, hai người đã quên mất Bách Liễu sư thái thần bí kia.

Hồ Băng Ngọc sực nhớ reo lên:

- Phải rồi, lão nhân gia ấy khi nãy nói là theo sau đến đây ngay mà!

Trình Chí Hoằng chau mày hỏi:

- Dân nhi, Bách Liễu sư thái là ai vậy?

Trình Lập Dân vội đáp:

- Bách Liễu sư thái chính là người được mẫu thân ủy thác, chuyển cáo thân thế của Dân nhi và hành tung của phụ thân...

Trình Chí Hoằng giậm chân thờ dãi:

- Ôi! Đã muộn mất rồi! Lâu thế này thì bây giờ có lẽ đã đi xa hàng trăm dặm rồi!

Trình Lập Dân ngạc nhiên hỏi:

- Phụ thân quen biết vị Bách Liễu sư thái đó ư?

Trình Chí Hoằng thở dài não nuột:

- Ngươi ngốc quá, người đó chính là mẫu thân của ngươi đó!

Trình Lập Dân tiu nghỉu cúi đầu xuống.

Hồ Băng Ngọc khẽ lẩm bẩm:

- Ô! Thảo nào...

Thảo nào gì? Nha đầu nay nhớ lại thái độ và cử chỉ lúc nói chuyện của “Bách Liễu sư thái”, chẳng thể không sám hối về sự hồ đồ của mình.

Hồi lâu sau, Trình Lập Dân mặt đầy đau khổ nói:

- Phụ thân, vì sao lão nhân gia ấy lại phải làm như vậy? Nhất là lại ngay trong lúc chúng ta cốt nhục trùng phùng...

Trình Chí Hoằng thở dài:

- Dân nhi, nếu ngươi có thể đứng ở cương vị của mẫu thân mà suy nghĩ, thì sẽ hiểu và thông cảm cho nỗi khổ tâm của bà ấy... Ôi! Mọi sự đều như đã được tạo hóa an bài, phụ thân với mẫu thân ngươi cũng đành phải chấp nhận. Nhưng đối với ngươi thì... thật quá khuất tất...

Trình Lập Dân cố nén nước mắt hỏi:

- Phụ thân có biết hành tung của mẫu thân không?

Trình Chí Hoằng lắc đầu:

- Không! Thật ra thì từ lúc phụ thân phục hồi thần trí, sau khi nói cho phụ thân biết mọi sự về ngươi, mẫu thân ngươi đã để thư lại rồi âm thầm bỏ đi, cho đến nay phụ thân cũng chưa gặp lại bà ấy. Nhưng qua những lời ngươi mới vừa nói, phụ thân biết bà ấy chẳng những không rời xa phụ thân, mà còn luôn ngấm ngầm bảo vệ cho phụ thân...

Ngưng chốc lát, đau khổ lắm lắm:

- Tổ Tổ... Tổ Tổ... nàng hà tất tự làm khổ mình như vậy!

Tiếng nói đau xót thê lương, khiến người nghe không khỏi bùi ngùi rơi lệ.

Hồ Băng Ngọc len lén đưa tay áo lau nước mắt, Trình Lập Dân cũng không sao dằn lòng được, hai giòng lệ chảy dài xuống má.

Thật lâu sau, Trình Chí Hoằng thở dài nảo nuốt nói:

- Dân nhi, mẫu thân ngươi ngoại trừ cho ngươi biết rõ thân thế, còn nói gì khác nữa không?

Trình Lập Dân vừa mới hé môi, Trình Chí Hoằng đã nói tiếp:

- Dân nhi, đừng vội, chúng ta trở về khách điểm rồi thư thả nói, đêm nay chúng ta phải tha hồ hàn huyên một phen, ngày mai phụ thân cũng phải đi rồi!

Trình Lập Dân toàn thân rung động:

- Ngày mai phụ thân phải đi đâu vậy?
 - Dĩ nhiên là đi tìm mẫu thân ngươi rồi!
- Vừa dứt lời đã dẫn trước phóng đi về phía Đại Đô Khẩu.

oOo

Thiên Đô Phong trên tuyết đỉnh Hoàng Sơn, dưới sự vây quanh của mây trắng, trông hết như một hòn đảo lơ lửng trên biển cả, ngạo nghễ đứng trên mặt nước mênh mông, thật có khí khái duy ngã độc tôn.

Trên một tảng đá to lớn đang có một đôi thiếu niên nam nữ anh tuấn phi phàm, đó chính là Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc đến từ Thiên Tâm Cốc Phục Ngưu Sơn xa xôi diệu vợi.

Đôi hiệp lữ trẻ này như bị cảnh sắc tráng lệ xung quanh lôi cuốn, cùng chấp tay sau lưng ngắm nhìn, đứng yên lặng thính, mặc cho gió núi thổi tung bay tà áo, vang lên tiếng phàn phật liên hồi, nhìn từ xa hết như một đôi tiên nhân.

Hồi lâu sau Hồ Băng Ngọc đưa tay lên vuốt sửa lại làn tóc bị gió núi làm rối, cảm thán nói:

- Ô! Biển mây đẹp quá!

Nhưng Trình Lập Dân lại thoáng chau mày nói:

- Ân sư rõ ràng đã nói trong thư là vừa đến Thiên Đô Phong khắc có người cho biết nhiệm vụ của chuyến đi này, vậy sao chẳng thấy một bóng người nào thế nhỉ?

Hồ Băng Ngọc cười:

- Trong thư sư công nói là trước mồng năm tháng năm, giờ mới bắt đầu mồng bốn, có lẽ người ta chưa đến đó thôi!

- Ngọc tử nói tuy không sai, nhưng lúc này chỉ còn một ngày nữa thôi, trong khi xung quanh đều là mây mù, bất luận chúng ta tìm người ta, hay người ta tìm chúng ta đều rất là khó khăn...

Hồ Băng Ngọc ngắt lời:

- Điều này hẳn là sự công đã có sự sắp đặt từ trước, Dân đệ nên bớt lo nghĩ thì hơn...
Ôi! Dân đệ xem kia, đó có giống một con hải âu không?

Trình Lập Dân nhìn theo hướng tay chỉ của Hồ Băng Ngọc, chỉ thấy nơi xa trên biển mây có một con chim màu trắng đang từ từ bay đến Thiên Đô Phong, chỗ đứng của hai người.

Hồ Băng Ngọc nói không sai, cảnh tượng này thật giống một cánh chim hải âu đang bay trên biển cả muôn trùng sóng lượn.

Biển mây một màu trắng xóa, cánh chim ấy cũng cùng màu trắng và khoảng cách lại xa, nếu không phải Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc thị lực hơn người, thật chẳng dễ dàng nhìn thấy được.

Trình Lập Dân buột miệng cảm khái nói:

- Cảnh tượng này quả là giống một cánh chim hải âu...

Chàng chợt động tâm, mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng mà đệ dám quả quyết, đó chẳng những không phải hải âu, mà còn chắc chắn không phải một cánh chim thường.

Hồ Băng Ngọc chú mắt nhìn cánh chim, gật đầu đồng tình nói:

- Có thể bay trên tầng mây cao thế này, đương nhiên không phải chim thường rồi...

Một tiếng hạc kêu lãnh lút vạch không gian vọng đến, cắt ngang câu nói của Hồ Băng Ngọc.

Hồ Băng Ngọc thoáng ngẩn người, cười nói:

- Tiếng hạc kêu! Dân đệ, hay là Mẫn tử của đệ đã trở về?

Trình Lập Dân lòng cũng có cảm nghĩ như vậy, đồng thời chàng cũng hết sức mong muốn Mẫn tử đột ngột từ trên trời đáp xuống, nhưng ở trước mặt Hồ Băng Ngọc, chàng chẳng những không tiện nói ra, trái lại còn ơ hờ nói:

- Không có chuyện trùng hợp như vậy đâu! Phải biết trời đất bao la, chim hạc thông linh không phải là ít...

Trình Lập Dân chưa dứt lời, bỗng ngưng bật, cơ hồ cùng lúc với Hồ Băng Ngọc kêu lên một tiếng kinh ngạc, và Hồ Băng Ngọc vui mừng reo lên:

- Dân đệ, hãy xem! Trên lưng chim hạc quả nhiên có người kia!

Lúc này chim hạc đã dần bay đến gần và thấp hơn, ngay cả người thường cũng có thể nhìn thấy bóng một người áo xanh ngồi trên lưng hạc.

Trong trí nhớ của Trình Lập Dân, Bạch Mĩn chính là một vị cô nương yêu chuộng màu xanh.

Thế nên, Trình Lập Dân tim đập dữ dội, Hồ Bĩng Ngọc cũng hồi hộp buột miệng nói:

- Đó là một vị cô nương áo xanh, xem ra chín phần mười là Mĩn tử của Dân đệ rồi!

Nàng vừa dứt lời, con chim hạc to lớn ấy đã lại kêu lên một tiếng, xếp cánh hạ xuống, đồng thời vị cô nương áo xanh kia không chờ chim hạ xuống đến mặt đất, đã tung mình phóng xuống, cách chỗ Trình Lập Dân với Hồ Bĩng Ngọc chừng một trượng, quả nhiên chính là Bạch Mĩn cô nương.

Trình Lập Dân buột miệng gọi:

- Mĩn tử...

Nhưng liền nghẹn lời, không sao nói tiếp được nữa.

Đôi mắt sáng ngời của Bạch Mĩn cũng như phủ lên một làn sương mỏng, đăm đăm nhìn Trình Lập Dân, hé môi nhưng không thốt nên lời.

Đôi tình lữ lâu ngày trùng phùng này trong nhất thời đã quên mất Hồ Bĩng Ngọc ở bên cạnh.

Lát sau, Bạch Mĩn mới nhận ra sự thất thái của mình, bất giác đỏ mặt, ngượng ngùng nói:

- Dân đệ vẫn khỏe chứ?

Đưa mắt nhìn Hồ Bĩng Ngọc, nhoẽn cười nói tiếp:

- Xem Dân đệ kia, sao lại đứng thừ ra, không chịu giới thiệu?

Đoạn quay sang Hồ Bĩng Ngọc hỏi:

- Vị này hẳn chính là Hồ tử tử chứ gì?

Hồ Bĩng Ngọc mỉm cười:

- Vĩng! Hồ Bĩng Ngọc đây, nhưng còn chưa biết ai là tử tử đấy!

Bạch Mĩn cười:

- Không thể sai được, chắc chắn là Hồ tử lớn hơn Bạch Mĩn nửa tuổi...

- Vậy là Hồ Băng Ngọc đành phải kể cả gọi là Mẫn muội rồi... Ủa! Đó là ai cho Mẫn muội biết vậy?

- Chính là Từ lão tiền bối và cũng là sư công của Ngọc tử đã cho muội biết!

Hồ Băng Ngọc vừa mới "Ồ" một tiếng, Trình Lập Dân đã mỉm cười tiếp lời:

- Bây giờ để tiểu đệ giới thiệu...

Hồ Băng Ngọc lừ mắt ngắt lời:

- Không có chuyện của đệ, xin mời!

Trình Lập Dân thè lưỡi với Bạch Mẫn...

Bạch Mẫn cười nói:

- Ngọc tử, hãy tha cho Dân đệ phen này, chúng ta nói chuyện nghiêm túc trước đã!

Trình Lập Dân thừa cơ tiếp lời:

- Đúng rồi, Mẫn tử đến đây, có mang theo huấn thị của gia sư không vậy?

Bạch Mẫn gật đầu:

- Không có huấn thị, nhưng có một nhiệm vụ hết sức quan trọng bảo Dân đệ hoàn thành...

Trình Lập Dân không chờ Bạch Mẫn nói hết lời, quay sang Hồ Băng Ngọc cười nói:

- Ngọc tử, xem ra người đưa tin mà ân sư đã nói trong thư chính là Mẫn tử rồi!

Hồ Băng Ngọc cười mũi:

- Hứ! Dân đệ thật đúng là không có chuyện cũng ráng kiếm chuyện để nói!

Bạch Mẫn cười:

- Dân đệ nói cũng chỉ đúng nửa phần, thật ra chuyến đi này của tử chủ yếu là phụng mệnh sư tổ xử lý một việc quan trọng của bốn môn, còn về việc thay mặt Từ lão tiền bối truyền lời cho Dân đệ, đó chỉ là nhiệm vụ phụ mà thôi!

Trình Lập Dân bỗng hỏi:

- Mẫn tử đã đầu nhập môn hạ Huyền Ba Trì rồi phải không?

Bạch Mẫn gật đầu:

- Phải! Ân sư của tử chính là Thượng Quan Ngọc, thủ đồ của chương môn nhân hiện nhiệm Liễu Tiên Tử.

- Ô! Vậy sư tổ mà tử vừa mới nói chính là Vân La Tiên Tử Liễu lão tiền bối phải không?

- Phải!

- Chẳng hay nhiệm vụ mà Liễu lão tiền bối giao cho, tử đã hoàn thành chưa vậy?

- Hoàn thành rồi! Nhưng việc này kể ra rất đông dài, bây giờ tử phải chuyển lời của Từ lão tiền bối cho Dân đệ trước đã!

Trình Lập Dân vừa nghe đề cập đến ân sư, lập tức nghiêm mặt nói:

- Mẫn tử hãy nói đi!

Bạch Mẫn đưa tay lên, vuốt sửa lại làn tóc rối, lướt mắt nhìn Hồ Băng Ngọc và Trình Lập Dân, mỉm cười nói:

- Hai người ngồi xuống đi, đứng như thế này nói chuyện thật là kỳ khôi!

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc mỉm cười gật đầu, cùng ngồi xuống trên một phiến đá sạch.

Bạch Mẫn cũng ngồi xuống đất, mắt nhìn Trình Lập Dân cười bí ẩn nói:

- Dân đệ có biết dụng ý của lệnh sư bảo đệ đến Hoàng Sơn không?

Trình Lập Dân ngơ ngẩn đáp:

- Đệ không biết!

Bạch Mẫn nghiêm mặt:

- Lão nhân gia ấy muốn Dân đệ lập một kỳ công bất thế, giải trừ một trận sát kiếp đẫm máu trong giới võ lâm!

Trình Lập Dân bất giác mắt rục lên, nhướng mày nói:

- Giải trừ sát kiếp võ lâm, đệ hết sức sẵn sàng, nhưng... theo Mẫn tử thì đệ có đủ sức hay không?

- Hiểu biết đồ đệ không ai bằng sư phụ, lệnh sư đã giao nhiệm vụ này cho Dân đệ, lẽ dĩ nhiên là có lý do của lão nhân gia ấy, huống hồ việc này cũng đã được sự đồng ý của gia sư tổ.

Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Được, đệ xin lắng nghe Mẫn tử truyền đạt ý chỉ của gia sư!

- Ý của lệnh sư với gia sư tổ là muốn Dân đệ đến đây đối phó với một người, người này nếu có thể cảm hóa thì tốt, bằng không...

Bạch Mẫn bỗng ngưng lời, mặt bừng sát cơ, những lời tiếp theo không cần nói ra cũng đủ rõ.

Trình Lập Dân lại hỏi:

- Người này chắc chắn sẽ đến Hoàng Sơn ư?

Bạch Mẫn gật đầu:

- Không sai, chính ngày mai chắc chắn đến!

- Cảm hóa được người này là có thể giải trừ sát kiếp đẫm máu trong võ lâm hiện nay ư?

- Đúng vậy!

Bạch Mẫn vừa dứt lời, Hồ Băng Ngọc không nên được, xen lời hỏi:

- Mẫn muội, người ấy có phải là Quý Phủ Thần Công Bách Lý Phong, giáo chủ Thất Tinh Giáo khi xưa, và là chủ nhân hậu đài của Thái Cực Giáo ngày nay không?

Bạch Mẫn mỉm cười:

- Ngọc tử chỉ nói đúng nửa phần, người ấy đúng là chủ nhân hậu đài của Thái Cực Giáo, nhưng không phải là Quý Phủ Thần Công Bách Lý Phong!

Hồ Băng Ngọc ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ Thái Cực Giáo lại còn có chủ nhân hậu đài lợi hại hơn hay sao?

Bạch Mẫn cười:

- Có thể nói là phải, mà cũng có thể nói là không phải!

Hồ Băng Ngọc thoáng chau mày:

- Mẫn muội càng nói càng khiến người hồ đồ...

- Điều này nghe như vô lý, nhưng khi nói rõ ra thì rất là đơn giản.

- Thôi đi, Mẫn muội mau nói rõ ra thì hơn!

- Chủ nhân hậu đài của Thái Cực Giáo quả là Quý Phủ Thần Công Bách Lý Phong trong lời đồn đại, nhưng rất ít người trong giới võ lâm biết được thân phận thật sự của người này.

Trình Lập Dân ngạc nhiên xen lời hỏi:

- Mẫn tử, thật ra người nào đã mạo nhận danh nghĩa của Quý Phủ Thần Công Bách Lý Phong vậy?

Bạch Mẫn khẽ thở dài:

- Đó là Bách Lý Vân, huynh đệ song sanh của Quý Phủ Thần Công Bách Lý Phong, tính ra cũng kể được là nhị sư thúc của Bạch Mẫn.

Trình Lập Dân sững sốt:

- Là nhị sư thúc của Mẫn tử ư? Đó... thật là một điều không thể tưởng tượng được... Mẫn tử, theo tử thì sức của đệ có thể...

Bạch Mẫn nhướn cười:

- Dân đệ lo lắng võ công của mình không đủ chế phục lão ta chứ gì?

Trình Lập Dân ngơ ngẩn gật đầu, Bạch Mẫn nói tiếp:

- Yên tâm đi! Dân đệ thừa sức...

Hồ Băng Ngọc tiếp lời:

- Mẫn muội hãy nói rõ toàn bộ sự thật được không?

- Ngọc tử đừng nôn nóng, dù tử không yêu cầu, muội cũng phải nói ra toàn bộ sự thật.

Sau đó, Bạch Mẫn nói rõ môn quy của Huyền Ba Trì và nguyên do thoát ly Huyền Ba Trì của Bách Lý Vân và Tống Thái Vân và việc sư tổ khai phái cùng với việc Bạch Dương Chân Nhân cất giữ ba món kỳ bảo võ lâm sẽ xuất thế vào giờ Ngọ ngày mai...

Những bí mật võ lâm ấy, Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc chưa từng nghe bao giờ.

Nghe xong, Trình Lập Dân thở phào một hơi dài, chau mày nói:

- Sự thật tuy gần như đã rõ cả, nhưng đệ vẫn chưa nghĩ ra được, nếu đệ không thể cảm hóa nhị sư thúc của Mẫn tử, lúc ấy còn cách gì thắng được ông ta không?

Bạch Mẫn cười:

- Lo gì chứ? Tử chưa nói hết kia mà!

Trình Lập Dân cười gượng:

- Được, đệ rửa tai kính cẩn lắng nghe!

Bạch Mẫn nhoẽn cười:

- Rửa tai thì không cần, ngày mai phải ra sức nhiều hơn là được rồi!

Ngưng chốc lát nghiêm giọng nói tiếp:

- Sư tổ lão nhân gia cho rằng mục đích luyện võ là cường thân và tế thể, mà môn quy không được can thiệp vào chuyện giang hồ của bốn môn thật trái với tôn chỉ của võ học, nên lão nhân gia ấy đã khẩn cáo với các vị sư tổ bao đời, tạm dẹp bỏ môn quy ấy, đồng thời...

Trình Lập Dân không nén được, mừng rỡ nói:

- Vậy là Mẫn tử có thể hành đạo giang hồ rồi...

Bạch Mẫn lừ mắt:

- Đùng ngắt ngang có được không?

Hồ Băng Ngọc nhếch môi cười:

- Đáng kiếp!

Trình Lập Dân ngượng ngùng:

- Trước mặt hai vị tử tử, Trình Lập Dân thật trăm điều không có một phải...

Bạch Mẫn mỉm cười:

- Đồng thời, sư tổ lão nhân gia cho rằng ba món kỳ bảo phong tồn tại đây không cần thiết phải xuất thế lúc này, cũng đã khẩn cáo với các vị sư tổ, tiếp tục phong tồn thêm năm trăm năm nữa. Bạch Mẫn đến đây chính là vì chấp hành nhiệm vụ chủ yếu ấy.

Trình Lập Dân bỗng hỏi:

- Khi này Mẫn tử nói là nhiệm vụ chủ yếu đã hoàn thành, đó có phải là đã tái phong tỏa ba món kỳ bảo tại đây rồi không?

Bạch Mẫn gật đầu:

- Đúng vậy! Vì việc tự ý sửa đổi môn quy của bốn môn, sư tổ lão nhân gia đã diện bích tự phạt mười năm trước linh vị của các sư tổ...

Trình Lập Dân lại ngắt lời:

- Mẫn tử còn chưa nói đến cách như thế nào mới thắng được nhị sư thúc của tử vào ngày mai.

Bạch Mẫn thoáng giận dỗi:

- Sao Dân đệ nồn nóng vậy hả?

Đoạn từ trong lòng móc ra một hoàn được bọc sáp màu đỏ tươi, to cỡ trứng chim câu, trao cho Trình Lập Dân, nói tiếp:

- Đây là Thần Lực Đơn của bốn môn, uống vào có thể gia tăng nửa giáp tỷ công lực, sư tổ lão nhân gia vì thù lao cho Dân đệ thay mặt bốn môn thanh lý môn hộ nên đã gửi tặng. Tuy nhiên, lệnh sư cho rằng Dân đệ đã được nhiều kỳ ngộ, trong khi nhị sư thúc vì... vì...

Nàng mặt ửng đỏ, lái sang chuyện khác:

- Kể từ khi tăng tị với Biện Vô Song, cuộc sống trụy lạc đã ảnh hưởng đến công lực, nên so ra công lực của Dân đệ chắc chắn không kém hơn, chỉ có điều là kinh nghiệm còn non nớt, nên theo lệnh sư thì Dân đệ không cần phải uống hoàn thuốc này, hãy dành tặng lại cho người hữu duyên thì hơn.

Trình Lập Dân cẩn thận nhét Thần Lực Đơn vào lòng, nghiêm túc nói:

- Tiểu đệ tuân mệnh!

Bạch Mẫn nói tiếp:

- Khi nãy trên đường bay tỷ có trông thấy tam sư thúc cũng đã đến đây rồi!

Trình Lập Dân sững sốt:

- Tam sư thúc của Mẫn tỷ ư? Có phải chính là phu nhân của Công Dã lão tiền bối không?

- Đúng vậy!

- Vậy là Công Dã lão tiền bối cũng đã đến đây ư?

Bạch Mẫn lắc đầu:

- Không! Tam sư thúc cũng là đến vì ba món kỳ bảo phong tồn tại đây của bốn môn, bởi vì lão nhân gia ấy còn chưa biết quy định của bốn môn đã có sự thay đổi, nên mặc dù Công Dã tiền bối là phu thê thân thiết, lão nhân gia ấy cũng không tiện cho biết.

Trình Lập Dân vỡ lẽ:

- À! Vậy lão nhân gia ấy cũng biết nhị sư thúc của Mẫn tỷ sẽ đến đây phải không?

- Đó dĩ nhiên là nằm trong sự tiên đoán của lão nhân gia ấy, vả lại sau khi gặp tử, cho dù không nghĩ đến điều ấy thì cũng biết thôi! À! Tử quên báo cho Dân đệ biết một tin vui, tất cả những người bị mê hoặc thần trí trong tổng đà đều đã được lão nhân gia ấy chữa khỏi rồi!

Trình Lập Dân phần chấn tinh thần:

- Thật ư?

Bạch Mẫn lừ mắt:

- Ai mà rảnh rồi nói đùa với đệ kia chứ?

Trình Lập Dân lẩm bẩm:

- Vậy thì tốt quá... tốt quá...

Bạch Mẫn nghiêm giọng:

- Chớ vội vui mừng, nhiệm vụ ngày mai của Dân đệ rất là gian nan! Vốn ra, theo ý của sư tổ lão nhân gia thì là do Dân đệ đối phó với nhị sư thúc, khi cần thiết thì Ngọc tử trợ giúp một tay là được rồi, nhưng chẳng ngờ nhị sư thúc gan to tàỵ trời, lại dẫn theo cả ma phụ Biện Vô Song với hai hộ pháp trong Thất Tinh Giáo khi xưa, giờ thì cho dù cộng thêm tử với tam sư thúc, thực lực vẫn còn yếu kém.

Trình Lập Dân thoáng ngẫm nghĩ nói:

- Số người đành rằng là một nhân tố quyết định sự thắng bại, nhưng theo đệ thì then chốt của vấn đề vẫn là ở nhị sư thúc của Mẫn tử, hiện tình thế như vậy thì cũng đành phải đến lúc ấy tùy cơ ứng biến thôi!

Bạch Mẫn gật đầu:

- Không sai, nếu Dân đệ cảm hóa được nhị sư thúc thì mọi sự kể như giải quyết xong!

Hồ Băng Ngọc mắt nhìn chim hạc vẫn còn bay liệng trên không, chợt động tâm, tiếp lời hỏi:

- Mẫn muội đã có linh hạc thay chân, có thể điều tập một hai trợ thủ đến đây trước chính ngày mai để cho an toàn hơn không?

- Điều ấy tiểu muội đã có nghĩ đến, hãy chờ tiểu muội bàn tính với tam sư thúc rồi hẵng quyết định.

Ngưng chốc lát, quay sang Trình Lập Dân nói tiếp:

- Dân đệ với Ngọc tử hãy ở đây tìm một chỗ kín đáo điều tức dưỡng thần, trước chính ngọc ngày mai, tử với tam sư thúc chưa tiện lộ diện, giờ tử phải đi tìm tam sư thúc, sáng mai chúng ta gặp lại.

Dứt lời, giơ tay ngoắc chim hạc. Chim hạc lập tức xếp cánh hạ xuống, Bạch Mẫn tung mình lên lưng chim hạc, vẫy tay với Trình Lập Dân và Hồ Băng Ngọc, lát sau đã khuất dạng trong biển mây mịt mù.

Hôm sau, vào lúc chính Ngọ, mồng năm tháng năm.

Mạn đông Thiên Đô Phong, trong một hạp cốc hình chiếc túi quanh năm sương mù giăng phủ, bỗng vang lên một chuỗi tiếng nổ long trời lở đất và còn kèm theo những đốm lửa chóa lòa như tia chớp, cùng lúc ấy, sương mây cũng cuộn cuộn sục sôi như là sóng biển trong giông bão.

Lúc này đang giữa mùa hè, lại trong thâm sơn cùng cốc khí hậu thay đổi bất thường, thỉnh thoảng xảy ra một cơn sấm gió, đó vốn là chuyện rất bình thường.

Nhưng cảnh tượng lúc này hết sức kỳ lạ, tiếng sấm tuy càng lúc càng to, tia chớp cũng càng lúc càng nhiều, nhưng lại chẳng có một giọt mưa nào, thử nghĩ, không kỳ lạ sao được?

Trong tiếng sấm rền rĩ và tia chớp sáng ngời, trên đỉnh Thiên Đô Phong đã xuất hiện bốn người gồm một nam ba nữ như thể thiên tiên, đó chính là Trình Lập Dân, Bạch Mẫn, Hồ Băng Ngọc và Tống Thái Vân phu nhân của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du và cũng chính là tam sư thúc của Bạch Mẫn.

Bốn vị hiệp khách võ lâm này đưa mắt nhìn xuống hạp cốc đầy sấm sét, Bạch Mẫn khẽ nói vài câu với Trình Lập Dân, rồi liền cùng Tống Thái Vân khuất dạng trong bãi đá núi ngồn ngồn ở phía tây.

Sau đó, Trình Lập Dân ngưng tụ chân khí, với công phu thiên lý truyền âm hướng xuống hạp cốc nói:

- Bằng hữu trong cốc hãy chú ý, cốc này đã được chủ nhân Huyền Ba Trì tái phong tỏa, giờ ngọc ba khắc hôm nay sẽ xảy ra sự biến, hiện đã sắp đến giờ, bằng hữu mà không lập tức ra khỏi cốc, ắt sẽ táng thân trong ấy.

Trong tiếng sấm đinh tai nhức óc, vậy mà tiếng nói của Trình Lập Dân lập tức có phản ứng, chỉ nghe dưới đáy cốc vang lên một tiếng nói già cả nhưng rần rỏi:

- Trên đỉnh núi là ai đó?

- Tại hạ là ai, tôn giá lên đây là biết ngay! Tại hạ hoàn toàn là thiện ý, mong tôn giá đừng tự hại mình.

Yên lặng một hồi, dưới đáy cốc vang lên tiếng cười khẩy nói:

- Được, tôn giá chờ chốc lát, lão phu lên đến ngay!

Trình Lập Dân quay sang Hồ Băng Ngọc, khẽ thở dài nói:

- Ngọc tử, cầu mong là hôm nay có thể cảm hóa ông ta...

Hồ Băng Ngọc phớt cười:

- Chuyện đời thường thì mười có đến tám chín là không như ý, lão quái vật ấy mà dễ cảm hóa thì đâu đến đổi tuổi đã gần đất xa trời rồi mà còn gây sóng gió.

Trình Lập Dân giọng có phần kiên quyết:

- Sự việc là do người làm, nếu lão ta quả thật không biết tiến thoái thì cũng đành phải mạnh tay...

Trình Lập Dân bỗng bỏ dở câu nói, thoáng sững sốt nói:

- Ôi! Lão quái vật này thân pháp nhanh quá!

- o O o -